

HET LIED VAN

Feng Hai Wan

Heel lang geleden leefde Feng Hai Wan de fluitspeler. Feng was maar niet een gewone fluitspeler, o nee, hij was de beroemdste van heel China. Hij kon zijn fluit laten jubelen en klagen, laten zingen als de vogels en laten fluisteren als de wind in het bamboebos.

Toen de keizer van China Feng's talent ontdekt had, nam hij de fluitist bij zich in dienst. In zijn uitgestrekte tuin liet hij een huisje bouwen voor zijn dienaar, zodat deze altijd op zijn eerste wenk aan het keizerlijk paleis kon verschijnen. Het huisje was zo sierlijk gebouwd, dat het wel een paleisje leek. Het had vergulde pilaartjes en een hemelsblauw dak. Aan alle zijden bloeiden bloemen; felrode, zacht-violette, heldergele; het was een lust voor het oog.

Wanneer de keizer zich moedeloos voelde, ontbood hij Feng en liet hem op zijn fluit spelen. Wonderlijk was het te zien hoe de stemming van de vorst dan veranderde. Zo gauw de wel-luidende klanken door de waranda weerklonken, kwam er een glimlach om de mond van de keizer. Zorgen leken er ineens niet meer te bestaan. Het leven leek een heerlijk geurende bloementuin.

In de dienst van de keizer was Feng oud geworden. Hij had zilverwit haar gekregen en een huid zo gerimpeld als de bast van een eikeboom. Alleen zijn ogen waren niet veranderd.

Die zagen nog juist de wereld in als in zijn jeugd; dromerig en altijd wat droef.

Eens ging er een blijde mare door het land. Tila, de jongste dochter van de keizer zou gaan trouwen met een rijke Indische prins. Tila was de lieveling van haar vader.

Toen Feng weer eens de keizer blij gemaakt had met zijn fluitspel, zei de keizer ineens: „Feng, jij moet op de bruiloft van mijn dochter een lied spelen. Het prachtigste lied dat ooit in China werd gehoord. Zo lang zij leeft moet Tila aan haar trouwdag terugdenken als aan jouw lied.”

Feng begon te trillen zodra hij deze opdracht vernam. Hij was altijd gewend geweest voor de keizer alléén te spelen. Zou hij in zo'n groot en schitterend gezelschap niet in de war raken? Als hij eens geen mooie

melodie vond of als zijn handen onder het spelen eens zouden gaan beven...

Maar de opdracht was gegeven en de keizer dulde geen tegenspraak. Met gebogen hoofd liep Feng vele dagen door de hof tuin. Nooit in zijn leven had hij zich zo ongelukkig gevoeld.

Op een avond, toen hij met een twijg in het water van een vijver speelde, was het juist of er een geheimzinnige stem een lied aan zijn oor begon te zingen. Het was een heerlijk lied. Feng luisterde er ademloos naar. Hij zag voorzichtig naast en achter zich, maar er was niemand te zien.

Plotseling sprong Feng op. Dit was het lied dat hij moest spelen op het bruiloftsfeest!

Ja, dit was het!

Zo snel hij kon liep hij naar zijn huisje. Nog steeds klonk het lied aan zijn oor.

Vlugger en vlugger liep de fluitspeler.

Hij wilde het lied spelen op zijn fluit en de melodie opschrijven.

„Klip-klep-klap” gingen zijn voeten over de houten bruggetjes. „Ritssss” baande hij zich een weg door de bloeiende struiken.

Maar toen, ineens, wat was dat? Feng wankelde en greep met zijn handen in de lucht. Gelukkig, hij kon nog juist op de been blijven. Hij was gestruikeld over een hond, die

zomaar voor zijn voeten was gesprongen.

„Dom beast!” schold Feng, „ik had wel kunnen vallen!” en hij gaf de hond een harde schop. Jankend vloog het dier tussen de heesters.

Haastig zette Feng zijn tocht voort, maar wat was dat nu?

Het lied hoorde hij niet meer. Hij was het kwijt.

Inplaats van de mooie klanken hoorde hij maar steeds het gejang van de hond in zijn oor; het bleef bij hem, ook toen hij al lang in zijn huisje was.

Verslagen liet hij zich neervallen op zijn sierlijk bewerkte stoel. Hoe zou hij het lied terug kunnen vinden voor Tila's feest? Hij wist het niet.

Drie dagen verliepen. De huwelijksdag kwam al meer in zicht. Feng doolde maar door de tuin. Hij lette niet op de bloemen en de vlinders, nog steeds werd hij geplaagd door het gejang van de hond. Nu liep hij weer naar de vijver waar hij het lied voor het eerst gehoord had.

Diep in zijn hart hoopte hij dat de geheimzinnige stem het lied nòg eens voor hem zou zingen.

Maar toen hij op de oude plek zat en weer met een twijg in het water speelde, keerde het lied niet terug. Aldoor als hij scherp luisterde klonk weer heel ver en ijl het hondegehuil.

Ineens hoorde hij tussen de azalia's achter hem een ander geluid. Het angstige tjilpen van vogels.

Enkele lijsters hipten onrustig weg en een paar andere vogels vlogen met veel misbaar op.

Feng stond op en liep snel naar de plaats waar de vogels vandaan vluchtten. Daar zat een grote kat, met in zijn klauwen een zangvogeltje; wat zag het diertje er angstig uit!

„Ksssst!” riep Feng en hij klapte in de handen.

Even zag de kat hem dreigend aan, maar toen vond zij het toch veiliger te vluchten.

Tussen de bloemen lag het vogeltje.

Gelukkig, de kat had het bijna nog geen pijn kunnen doen.

Feng nam het diertje in de handen; wat lag het stil, was het versuft van schrik?

Ineens strekte het het kopje en de oogjes begonnen te twinkelen. Met een sprongetje zat het vogeltje recht op.

Feng lachte blij en strekte zijn hand uit, zodat het beestje over kon wippen op een boomtak.

De kleine vogel scheen hem te begrijpen en hipte naar de tak.

„En nu maar weer zingen, het gevaar is geweken,” moedigde Feng aan.

Ook nu leek het vogeltje hem te verstaan, want het snaveltje ging open en er rolde een heldere klank door de tuin.

Er volgden er meer, blijde, uitgelaten tonen.

Licht als zongeschitter op het water.

Feng stond als verstomd.

Hij kende het lied dat het vogeltje zong!

Het was zijn eigen lied, dat hij verloren was toen hij over de hond struikelde. Nu had hij het terug en het gejank van de hond was verdwenen.

Diezelfde dag speelde hij de melodie op zijn fluit en twaalf dagen later aan de avond van haar huwelijksfeest schonk Tila haar schoonste diadeem aan Feng de fluitspeler, want zijn lied had haar een groet gebracht van de bloeiende struiken en de murmelende beken, van de lentewind en de zangvogeltjes in het bos.

G. Fenijn.

